

kunde trykket ved den Tante, at vi endnu skyldte et Par Millioner Kr. i Gjæld, der er stiftet for lang Tid siden.

En Udtalelse takker jeg det ærede Medlem for, og det er den Udtalelse, at vi i Virkeligheden ikke have Raad til at formindste vore Statsindtægter betydelig. Mit Standpunkt er som bekendt det, at vi slet ikke have Raad til at formindste vore Statsindtægter. Men det er dog altid en Smødekommen henimod mit Standpunkt, naar man som det ærede Medlem udtaler, at man maa være forsigtig med at formindste Statsindtægterne.

Det er fra flere Sider blevet bebrejdet mig, at jeg ikke tilstrækkelig har gjort Rede for, hvorledes jeg mente, at en endelig Balance vilde kunne staves tilveie, naar de ekstraordinære Udgifter skulde afholdes, som ligge skjulte i § 28 eller, som jeg hellere vil sige, kunne skjule sig under § 28. Et æret Medlem har endogjaa bemærket, at det var saa meget urigtigere, at jeg ikke gjorde Rede for det mulige Indhold, som § 28 kunde faae, da jeg derved skød noget af Finantsministerens Ansvar over paa Finantsudvalget. Det kan jeg nu slet ikke indrømme; thi Finantsudvalget kan lige saa lidt som jeg overse, hvilket muligt Indhold § 28 kan faae. Derjom Finantsudvalget endda var det eneste Udvalg, der behandlede alle Forslag, der fremkomme i Salen, af finantsiel Betydning, kunde man dog tænke sig, at en saadan Sammenstilling af baade de regulære Udgifter og de mulige ekstraordinære Udgifter tilslødt kunde finde Sted i selve Finantsudvalget og delvis faae sit Udtryk i Finantsudvalgets Indstillinger til Thinget, men det er jo som bekendt slet ikke Tilfældet. Der behandles jo mangfoldige finantsielle Love udenfor Finantsudvalget, og jeg ser altsaa i Virkeligheden ikke, hvorledes Finantsudvalget skulde være istand til at overtage det Ansvar, som det ærede Medlem mente vilde tilfalde det, fordi jeg skjød Ansvaret fra mig. Forholdet er jo dog med Hensyn til denne § 28 ganske simpelt det, at det allerede for længe siden har været opgivet fra Regeringens Side at forelægge Finantsloven med en udfyldt § 28, og da der ikke er kommet nogenjohelst Indsigelse hverken fra dette Things eller fra det andet Things Side mod, at § 28 kun staar som en tom Ramme, har jeg havt al Grund til at tro, at ogsaa dette ærede Thing var enigt med Regeringen i, at det ikke var til nogen Nytte at søge denne Ramme udfyldt, før selve de Lovforslag, der skulde udgjøre Udfyldningen, ikke blot ere forelagte, men Behandlingen af dem er fredevidere frem. Noget Andet er jo, om man

wilbe bebrejde en Finantsminister, at han ikke gjorde nogen Indsigelse imod, at der fra de andre Ministres Side fremkom Lovforslag af finantsiel Betydning, med Hensyn til hvilke den ekstraordinære Udgifts Udredelse vilde være besværlig, muligvis endogjaa umulig for Statskassen. Derjom det i Virkeligheden forholdt sig saa, at Finantsministeren ikke holdt Die med, at de ekstraordinære Udgifter, der blive bragte i Forslag ikke blot af ham selv, men af de andre Medlemmer af Regeringen, ikke overstige, hvad Statskassen er istand til at bære, ikke blot i det nærmeste Finantsaar, men overhovedet er istand til at bære, da vilde en saadan Anke jo være fuldt berettiget. Men det er ikke Tilfældet, og jeg drifter mig til at paa- staa, at, selv om det Mærkværdige og yderst Glædelige skulde indtræde, at den høie Rigsdag gik ind paa samtlige de Love af finantsiel Betydning, der ere forelagte af Regeringen, saa vilde Statskassen være istand til at bære de deraf følgende Byrder uden nogenjohelst Alemp, selvfølgelig i det første og de første Finantsaar. Og skulde man nære Betyrning for, at Statskassen ikke vilde være istand til med de nuværende Statteindtægter og uden Afslag i, hvad man ellers anser for at være fornødne Udgifter, vedblivende at bære Byrden, ja, saa ser jeg ikke rettere end, at saa vilde der være fuld Anledning og rig Leilighed til at forhandle om ekstraordinære Midler til at tilveiebringe Balance. Jeg har for mit Vedkommende ikke kunnet erkjende, at noget Saadant var nødvendigt i Diebliffet, men Betragtningen deraf veed jeg meget vel er yderst forskjellig og ikke blot forskjellig mellem de to politiske Partier her i Landet, men ogsaa indenfor Partiernes Grændser er Betragtningen meget forskjellig. Jeg kan imidlertid ikke antage Andet, end at Betyrningen for, at Statskassen ikke skulde være istand til vedblivende at bære de Byrder, som de finantsielle Love, der ere forelagte Thinget eller kunne ventes at blive forelagte for Thinget, egentlig indskrænker sig til et eneste af disse Lovforslag, som tidligere har været forelagt for det ærede Thing, men ikke er det i dette Diebliff, thi jeg kan oprigtigt talt ikke tro, at denne Betyrning for, at § 28's mulige Udfyldning skulde forstyrre vor Balance, skulde hidrøre fra nogen af de andre finantsielle Love, mindst fra dem, der have vedvarende Betydning, og forsaavidt man skulde tænke paa de Lovforslag, der kun betinge siebliffelige Udgifter: Sernbaneanlæg, Afregning med Universitetsfonden o. s. v., saa forekommer det mig dog, at disse Udgifter efter hele deres Karakter heller ikke uden videre kunne tages med paa Udgiftssiden af